

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1903

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Α΄ ΦΥΛΛΟΝ 21^{ον}

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδός Τριπόδων ΙΙ
Συνοικία Πλάκας

ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τό φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προσληρωταί)
ΕΞΩΤΕΡ. ἔτησια δρ. 4.— ἔξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Εἰς τὴν μικρὰν πόλιν τοῦ Σ. ἐν Βρετανία εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πλήξεως καὶ τῆς σιωπῆς ἔζη πρός ἑκατὸν ἔτιων νεάνις τις ἐκτάκτως ὥραϊα. Ἦτο θυγάτηρ μονογενῆς μικρῶν ἀσίων καὶ ἐνιμοταίων ἐμπόρων, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὰς ἐργασίας των.

Οἱ γέροντες τῆς σήμερον διηγοῦνται ὅτι ὅτε ἦσαν μικρὰ παιδία ἤκουσαν νὰ λέγουν ὅτι ἡ καλλονὴ τῆς Σωσάνης ἦτο μινθώδης καὶ ὅτι δὲν ἰδύνατό τις νὰ τὴν ἴδῃ χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ μὲ παράφορον ἔρωτα. Εἶχε τὴν ξανθὴν καὶ ἰδεώδη καλλονὴν τῶν εἰκόνων τῶν συμβολικῶν ζωγράφων, αἵτινες σιολίζον τοὺς νεοὺς, ἡ δὲ ἀρμονικὴ φωνὴ τις ἦτο ἄσμα.

Καθ' ἑκάστην περὶ τὸ λυκανγὲς συνοδευμένη ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς ἢ μιᾶς ὑπηρετρίας, ἐπήγαιεν εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν γλυκὸν φλοῖσπον τῶν κυμάτων ἠρέσκετο νὰ δνειροπολῇ.

Εἰς τὴν διάβασίν τῆς οἱ ναῦται ἀπεκαλύπτοντο ὡς ἂν αἰφνηδίως τὸ ὄραμα τῆς Θεοτόκου ἐπαρουσιάζετο εἰς τοὺς ἐκθάμβους ὀφθαλμούς των καὶ ἕκαστος ἐθαύμαζε τὴν ἐκκνησίαν τοῦ σώματός τῆς. Οἱ ἐξαίσιοι κναοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑπενθύμιζον εἰς αὐτοὺς τὸ τελευταῖον μακρυνὸν ταξείδιόν των εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὅπου ἴερευαι ὥραϊα ἀλλὰ καλλονῆς κοινοτέρας ἔτιρεξαν εἰς προῦπάντησίν των, ὅπως προσφέρωσιν ἐναντίας, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου. Ὅχι, οὐδεμία γυνὴ ἐκεῖ κάτω, καὶ ἡ ὥραιότερα θεωρουμένη, δὲν εἶχε τὸ θανμάσιον χρῶμα τῆς κόμης τῆς, τὴν ἰδνπαθὴ λεπτότητα τοῦ μευδιάματός τῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπήρθει ἡ γλυ-

κεῖα μελαγχολία, καὶ τὰς καλλιτεχνικὰς γραμμὰς τῶν ἀτρακτοειδῶν τῆς δακτύλων.

Μόνον εἰς ἓκ τῶν νεαρῶν ναντικῶν ἔκλυπε τὴν κεφαλὴν ὄλωσ σκεπτικὸς εἰς τὴν θείαν ταύτην ἐμφάνισιν.

Εἰς μακρὰν λοιπὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης, ἐντὸς πύργου μὲ ἐπάλλεις ὀδοντοτὰς ἦτο ἐγκατεστημένη ἀρχαία τις οἰκογένεια ἧς ὁ υἱὸς—ὁ κόμης Ἰάκωβος—ἦτο πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς. Ἦτο φίλος τῶν πτωχῶν καὶ εἰς περιφέρειαν δέκα λεγγῶν τὸ ὄνομά του ὡς εὐεργέτου ἐπανελαμβάνετο ἀπὸ στόμα εἰς στόμα.

Μίαν ἡμέραν, ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ κνηγίου μετ' ἄλλων φίλων του, ἤκουσε νὰ ὀμιλῶσι περὶ τῆς ἐξαίσιας καλλονῆς τῆς Σωσάνης. Εἰς μόνον ἐγνώριζε τὸ ὄνομά τῆς ἀκούσας νὰ τὴν καλῇ ἡ μήτηρ τῆς μίαν εὐπέραν καθ' ἣν αὐτὴ, βεβηδισμένη ἐν τῇ γλυκείᾳ τῆς ῥέμβῃ, εἶχε πλησιάσει τόσον τὴν ὄχθην ὥστε τὰ κύματα ἠπέλων νὰ περιβρέξουν τοὺς μικροὺς τῆς πόδας.

Ἡ περιέργεια τοῦ κόμητος ἐκεντήθη μεγάλως. Ἡθέλησε νὰ τὴν ἴδῃ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀκτὴν ὅπου αὐτὴ ἐσυνείθιζε νὰ πηγαίνῃ.

J. LEMPPOELS

Ὁνειροπόλησις.

Παρατηρήσας αὐτὴν κατεπλάγη καὶ ἐθαμβώθη. Τὸ ἐξάσιον αὐτὸ πλάσμα κατέλαβε παρενθὺς ἐξ ὀλοκλήρου τὴν καρδίαν του. Ἀμέσως ἀφοῦ ἐπέστρεψεν ἰκέτευσε τὸν πατέρα του νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον.

Τὸ διάβημά ὑπῆρξεν εὐτυχές.

Κάθε βράδυ τότε ὁ κόμης ἐπήγαιεν εἰς τὴν μνηστὴν του. Μεγαλοπρεπεῖς διασκέδασεις ἐμελλον νὰ οργανισθῶσι τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τῶν γάμων των. Ἦδη ἡ ἐνώσις των ἐπλησίαζε καὶ ὅλη ἡ πόλις διετέλει ἐν συγκινήσει.

Μίαν ἐσπέραν ὁ εὐτυχὴς μνηστὴρ ἐπονήρητο εἰς τὸν πύργον του βραδέως ψάλλον ἀμερίμως τὴν εὐτυχίαν πρὸς τὰ ἄστρα. Ὅπως συντομεύσῃ τὸν δρόμον του εἰσῆλθεν εἰς πυκνὸν δάσος. Μακρόθεν ἔλαμπον τὰ ἐρυθρὰ φῶτα τοῦ πύργου τὰ ὁποῖα ἤγαπτον αἱ ὑψητέριαι ἅμα ἐνύκτινε.

Αἰφνης ἀφίνει κραυγὴν καὶ πίπτει ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους...

Ἦτο ἤδη ἀργὰ ὅτε οἱ κύνες τοῦ πύργου ἀνησυχῆσαντες ἔστειλαν ἀνθρώπους εἰς τοὺς γονεῖς τῆς μνηστῆς του, μὴ εὐρόντες δὲ αὐτὸν ἐκεῖ καὶ περισσότερον ἀνησυχῶντες ἔστειλαν πατιοῦ ὅπου οὗτος ἐσυνείδησε νὰ συγχάξῃ ζητούντες αὐτόν. Παντοῦ ἀπάντησις ἀρηγικὴ τοῖς ἐδίδοτο. Οὐδαμοῦ εἶχον ἰδεῖ τὸν κόμητα. Τὴν προῖαν τέλος ἀνεκάλυψαν τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς εἰς τὸ δάσος αἰμόφυρτον ἐπὶ σωροῦ ξηρῶν φύλλων.

Ἡ ἀτυχὴς Σωσάνη ἔφερον ἐπὶ μακρὸν ἐνδύματα πένθους.

Ὅπως διασκεδάσῃ τὴν ἄφατον αὐτῆς θλίψιν οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἔστειλαν μακρὰν εἰς ἄλλους συγγενεῖς καὶ διὰν ἐπέστρεψεν ἡ πληγὴ τῆς καρδίας τῆς ἐφαίνετο ἐπουλωθεῖσα.

Ἄλλος τότε νέος ἐπίσης πλούσιος καὶ ὠραῖος ὡς ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς.

Ἡ Σωσάνη ἀφοῦ συνβουλευθῆ τὴν καρδίαν τῆς, δὲν ἐδέχθη ἀμέσως ἀλλ' ἐζήτησε προθεσίαν, οὗτος ὅμως ἐπέμεινε τόσον καὶ ἐφαίνετο τοσοῦτον ἐρωτευμένος τὸν ἔβλεπε δὲ τόσον δυστυχῆ διὰ τὴν ἀρνησίαν τῆς, ὥστε ἐπέκνυεν.

Οἱ νεκροὶ λησμονοῦνται...

Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ ἐφαίνοντο διὰ ἀνεγενῶντο εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Σωσάνης. Οἱ μεμνηστευμένοι συνητῶντο καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης κοντὰ μὲ τοὺς σιωπηλοὺς ναῦτας οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐχαιρέτων ἐνῶ διέβαινον. Ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου ὠρίσθη διὰ τὴν ἐρχομένην ἄνοιξιν.

Ἦδη ὁ καιρὸς ἐπλησίαζε. Τὴν προηγουμένη τῆς μεγάλης ἡμέρας ἤρχισαν νὰ στολίζουν τὴν πόλιν μὲ περιπλοκάδας ἀπὸ φυσικὰ ἄνθη. Πολλὰ πλοῖα εἶχον μείνει ἐπίτηδες ὅπως ἐορτάσουν τοὺς ἐπισήμους αὐτοὺς γάμους.

Τὸ ἐσπέρας ἐπῆλθεν. Ἄλλ' ἀπαισία εἰδησις ταχεῖα ὡς ἡ καταγίς διατρέχει τὸ πλῆθος, ὅπερ εἶχε συναχθῆ εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ μαγικὸν θέαμα τῆς φωταγωγίσεως.

Ὁ δούμοιρος μνηστὴρ πρὸ ὀλίγου εἶχε δολοφονηθῆ ὑπ' ἀγνώστου χειρὸς καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο τῆς οἰκίας τῆς Σωσάνης. Πολλοὶ ἐκ τοῦ πλήθους ἔδραμον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀθλίου, διέτρεξαντὰ περιχώρα καθ' ὅλας τὰς διενθύνσεις, ἀλλ' ἐπανῆλθον τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπρακτοί.

Ἡ Σωσάνη κατασυντετριμμένη ἔφυγε πάλιν μακρὰν, πολὺ μακρὰν διὰ δευτέραν φοράν.

Δύο ἔτη παρήλθον. Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἡ νοσταλγία τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ κακὰ κατέλαβε τὴν εὐαίσθητον καρδίαν τῆς Σωσάνης καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γενέθλιον χώραν.

Ἦτο ἤδη εἰκοσαεὶς καὶ μεθ' ὅλα τὰ δάκρυα ἅτινα εἶχε χύσει τὸ θανάσιον κναοῦν καὶ γαλήνιον τῶν θελκτικῶν ὀφθαμῶν τῆς οὐδόλως εἶχε θολώσει, ἀπεναντίας ἔλεγον μάλιστα δι' ἡ δυστυχία εἶχε καταστήσει αὐτὴν ἀκόμη ὠραιότεραν. Δὲν ἐξήρχετο πλέον, ἀλλὰ περιήρχετο τὸ μυστηριώδες ἄλλος τὸ περικυκλοῦν τὴν οἰκίαν τῆς, ὅπου καθημένη ἐπὶ τινος θρανίου, ὑπὸ πυκνὸν θόλον ἐκ πρασινάδας ἐρέμβαζε.

Ἄλλ' ἡ εἰκοσαεὶς καρδία θρηνεῖ ἐν τῇ ἡρεμίᾳ καὶ αἱ ἐρωτικαὶ λέξεις εὐρίσκουσι πάντοτε πρόθυμα ὄντα διὰ πηγάζον ἐξ αἰσθήματος ἀγνοῦ. Οὕτω χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ νέου τούτου αἰσθήματος τῆς Σωσάνης, χωρὶς οὐδ' αὐτὴ ἡ ἰδία νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς αἰχμάλωτον νεαροῦ τινος καὶ εὐγενοῦς ἀξιωματικοῦ.

Μετ' οὐ πολὺ ὅμως τὸ αὐτὸ αἰνιγματικῶδες καὶ φρικτὸν δράμα ἐπανελήφθη.

Αἱ ἀγανακτήσασαι μητέρες ἤγειραν φωνὴν διὰ τὸ σκάνδαλον. Ἀνάκρισις διεξαγομένη ἐκ τῶν ἀνωτέρων ἀνακριτῶν τῆς πρωτεύουσας τοὺς ὁποίους ἐπίτηδες ἔφερον ἔλαβε χώραν.

Ἄλλ' αὐτὴ κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόλυσιν τῆς Σωσάνης ἣν εἶχον συλλάβει ὡς αἰτίαν τῆς μαγανίας! Ἐκαμον τότε ἀναζητήσεις ἐπὶ ἀναζητήσεων πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως, ἀλλ' εἰς μάτην οὐδὲν κατώρθωσαν.

Ὁραῖαν τινὰ ἐσπέραν τοῦ Μαῖου, νεαρός τις ναυτικὸς καὶ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος ἐκτύπησε τὴν θύραν τῆς Σωσάνης.

Ὑψηλός, εὐσωμος, πασίγνωστος διὰ τὴν γεναιότητά του εἶχεν ἐπωνομασθῆ ὁ «γενναῖος τῶν γενναίων». Παρουσιασθεὶς εἰς τὸν πατέρα τῆς νεαρᾶς κόρης ἐκ τῶν πρώτων του λέξεων ὁ γέρον ἀνεκλύθη εἰς λυγμούς.

— Πῶς... εἶπεν, καὶ σεῖς ἐπίσης θέλετε νὰ ἀποθάνετε;

— Τί σὰς ἐνδιαφέρει, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος διακόπτιν αὐτόν... Ἀγαπῶ παραφόρως τὴν δεσποινίδα Σωσάνην, ὁ ἔρως μου εἶναι τόσον βαθύς

ὥστε ἐὰν μοῦ ἀρνηθῆτε τὴν χεῖρά της δὲν θὰ ἔχω εἰμὴ ἡμέρας μόνον νὰ ἐπιζήσω.

Ἀφήσατέ με λοιπὸν νὰ δοκιμάσω...

Ἀπέναντι μᾶς τοιαύτης ἀφοσιώσεως ἡ Σωσάνη συγκατατέθη, ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ τῇ ἀφήσουν ἐν ἔτος σκέψεως.

Τὸ ἔτος διέρρευσε ταχύτατον διὰ τὴν ἡρώϊδα μας, βραδὺ δὲ καὶ μονότονον ὡς τὸ ἄσμι τῶν κυμάτων διὰ τὸν ναυτικόν.

Ἡ νύξ τῶν γάμων ἐφθασεν διε, ἀποσυρθέντες ἐν τῷ νυμφικῷ θαλάμῳ, ὁ σύζυγος ἔλαβε τὴν Σωσάνην εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἀφοῦ πρώτον τῇ ἐξομολογήθη μετ' ἀπειρῶν τρυφερότητος τὸν ἄπειρον πρὸς αὐτὴν ἐρωτὰ του μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν ὥσει μὴ τολμῶν νὰ τὴν ἀτενίσῃ, τῇ ὁμολόγησε τὰ ἐγκλήματά του...

Αὐτὸς ἦτο ὁ μυστηριώδης δολοφόνος τῶν μνηστῆρων τῆς αὐτοῦ ὅστις εἶχε κάμει τὸν ἐργωτικὸν ὑπολογισμὸν νὰ μεταχειρισθῆ τὸν θάνατον ὅπως θριαμβέσῃ ὁ ἔρως του. Κατατρηχόμενος τότε ὑπὸ τῶν τύψεων τὴν ἰκέτευσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

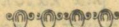
Περαιῶν δὲ τὴν θλιβερὰν ἐξομολογήσιν του ἔστρεψε νὰ τὴν ἴδῃ.

Τότε παρετήρησεν δι' ἡτο νεκρὰ καὶ ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν ὅπως ἐπιλασθῆ τὴν θείαν ἐπιείκειαν, εἶδε λευκὴν περιστερὰν ἣς ἐπέτα περυγίζουσα πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς Σωσάνης.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Σῦρος.

ΛΟΥΛΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

ΤΟ ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν καὶ ἐξαιρετὸν νέον Κον Κ. Ι. Μ.

Φίλε, μοῦ λές πῶς τὸ θηριοτροφεῖο εἶν' ἐξάσιον. κ' ἔκει μὲ προσκαλεῖς, Ἄπο σιὰ νὰ ἰδῶ κάθε θηρίο Καὶ πῶς θὰ τῷ ῥω ἀξιο προσοχῆς.

Τὸν ἄγριο κόσμο, φίλε μου, σοῦ λέω, Ποῦ μοῦ συστάινεις σήμερα νὰ ἰδῶ, Δὲν τὸν εὐρίσκω διόλου πρᾶγμα νέο, Μέσα 'ς αὐτὸν γεννήθηκα καὶ ζῶ.

Μήπως δὲ νοιῶμαι τόσα λόγυρά μου Ἄγρια θυρία, μ' ἀνθρώπινη μορφή, Ποῦ τὰ νύχια τοὺς χώνουν στὴν καρδίᾳ μου Κι' αἰώνια μοῦ σπαράζουν τὴ ζωή;

Μία διαφορὰ μόνον 'ς αὐτὸ ἔανοίγω, Κι' εἶνε σπουδαία—ἀν θέλῃς—διαφορὰ, Πῶς δύναμαι ἀφ' τὰ πρώτα νὰ ξεφύγω, Γιατὶ τὰ περιορίζουν σὲ κλουβία.

Ἐνῶ ἀπὸ τᾶλλα, ὦμέ! τ' ἀγριεμμένα Νὰ φύγω, νὰ γλυτώσω δὲν μπορῶ Κλουβία δὲν τὰ χωρίζουν ἀπὸ μένα, Ὅπου κι' ἂν στρέψω τὰχος 'στὸ πλευρό, Ζακύνθος, 28 Μαῖου 1903.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

F. GALIPAUX *

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΠΑΣ

Πολλάκις θὰ συνέβη, ἀγαπητέ ἀναγνώστα καὶ σεῖς εὐμορφῆ μου ἀναγνώστρια, νὰ σταθῆτε ἐνώπιον εἰκόνας τινὸς καὶ νὰ πῆτε ἐνῶ βλέπετε τὸ πρόσωπον τὸ ὅποιον ἀναπαριστᾷ:

—Τί τάχα νὰ σκέπτεται;

Ὅπως κάθε ἄλλο, εἶνε κι' αὐτὸ ἕνα παιγνίδι καὶ ἐξ ἴσου διασκεδάσει ὅπως ὅταν κάνεις ζητεῖ λόγου χάριν νὰ μαντεύσῃ τὸ ἐπάγγελμα ἐνὸς ἐκάστου τοῦ συναντᾷ καθ' ὁδὸν ἢ συνταξιδεύει ἐν σιδηροδρόμῳ.

Θέλετε λοιπὸν, ἀφοῦ τὸ ἔφερε ὁ λόγος, νὰ σὰς κάμω μίαν ἐξομολόγησιν; Ἡ λέξις αὐτὴ τυχαίως μοῦ ἤλθε 'στὸ στόμα καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἡ ἀμύδουσα ἀφοῦ θὰ σὰς μιλῆσω γιὰ παπάδες.

—Θὰ ἔχετε ἰδῆ βεβαίως ἕνα ἔργον τοῦ Ἑρμαν ἐπιγραφόμενον ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚῆ ἱστορία καὶ τὸ ὅποιον κατέστη πασίγνωστον. Ἀναπαριστᾷ δύο παπάδες οἱ ὁποῖοι μέσα σὲ μιά σάλα πολυτελεῖ καθήντα: ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου καὶ γελοῦν μέχρι δακρύων, ἐνῶ μεταξύ των εἶνε στρωμένο τραπέζι φορτωμένο μὲ διάφορα ὠραῖα γλυκίσματα καὶ ποτά.

Πιθανὸν νὰ τὸ εἶδατε ἀλλ' ὅμως δὲν ἔξυρτε ποῖον τὸ αἶτιον τῆς τρελλῆς αὐτῆς εὐθυμίας των.

Μόλις χθὲς τὸ ἔμαθα καὶ ἐπειδὴ ποτὲ δὲν φυλάττω μυστικὸν γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου θὰ σὰς τὸ μαρτυρήσω.

Ἴδου λοιπὸν τί διηγεῖται ὁ ἕνας παπᾶς 'στὸν ἄλλον.

Εἰς ἕνα χωρὶς ὀνομαζόμενον Οἰονδήποτε ὑπῆρχεν ἕνας ἐξαιρετὸς ἐφημέριος, ὅπως ἄλλως τε εἶνε ὅλοι, ἀλλ' ἴσως περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπιρρηπῆς εἰς τὰς διασκεδάσεις, τὰ γέλοια, καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς ἡδονὰς τὰς ὁποίας κρῖνω περιττὸν νὰ ἀραδιάσω.

Ἄλλά, φεῦ! δὲν ὑπῆρχε 'σ' ὅλο τὸ χωρὶο κανεὶς γλεντζές καὶ φίλος τῆς γλυκεῖας εὐθυμίας, 'σάν κι' αὐτόν.

Ὁ Συμβολαιογράφος ἦταν κούφος ὅσο πέρνει. Ὁ γιὰτρός, λυσσώδης δημοκράτης, δὲν πατοῦσε ποτὲ τὸ κατώφλι τῆς ἐκκλησίας ὑπέλειπετο ἡ Ροζαλία, ἡ γραῖα ὑψητέριά του. Ἄλλ' ἡ ἀξία καὶ ἀγία αὐτῆ γυναικὸς κάθε ἄλλο προῦξένοι ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν. Δὲν ἤνοιγε τὸ στόμα παρὰ γιὰ νὰ πῆ τὰ πατερνημά της καὶ μόνον διὰ μονοσυλλάβων ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ κυρίου της, ὁ ὁποῖος ἐξ ἄλλου σπανίως ἀπευθύνετο πρὸς αὐτήν.

Μίαν ὠραίαν ἡμέραν ὁ λαμπρός μας ἐφημέριος ἀκουμπισμένος 'σ' τὸ παράθυρο ἐκάπνιζε μετ' εὐχαριστήσεως τὴν πίπαν του, τὴν ὁποῖαν ἠρέσκετο ν' ἀποκαλῆ Ἁγίαν Νικοτιανήν, ὅτε, ἐκσφενδονίζων ἕνα σύννεφον κίανου κίανου εἰς τὸ διάστημα, ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ἕνα ἰερέα φίλον του, ὁ ὁποῖος διηυθύνετο πρὸς τὸ πρεσβυτέριον καὶ τὸν ὅποιον εἶχεν ὀλίγα ἔτη νὰ ἰδῇ.

Πραγματικῶς δὲ ἦτο ὁ πρῶνν συμμαθητῆς του, ὁ ὁποῖος διακρίνας αὐτόν εἰς τὸ παράθυρον, τοῦ ἔκαμνε σημεῖα μετὰ τὴν ὀμβρέλλαν του.

Ἄ! τί φωνὴς ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς ἦταν ἐκεῖναις! Ποῖα εὐτυχία νὰ ξαναἰδῶθουν καὶ νὰ συναντη-

Δεν ήμπούσε να κρατήσει τα γέλοια διαν είδε τη γυναίκα Ροζαλία γουατισμένη στην άμμο με τα χέρια ανοικτά... (Σελ. 173).

θούν ύστερ' από τόσα χρόνια, με υγεία τόσο λαμπράν!

Τῶ ὄντι οἱ δύο παπάδες μας με τὰ ἡράκλεια ἀναστήματά των ἐφαίνοντο ἀψηφούντες ὅλας τὰς ἀσθενείας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

—Καὶ πῶς ἐστὶ ἀπ' τῆ γειτονιά μας; ἠρώτησεν ὁ ἐφημέριος.

Τότε ὁ ἀββάς Μπουαρώ διηγήθη εἰς τὸν γηραιὸν τοῦ φίλου ὅτι εἶχε πρὸ ὀλίγου διορισθῆ ἀντεπισκόπος τῆς Ἀθανουῦρ, μικρᾶς κωμοπόλεως ἀπεχούσης τέσσαρας λεύγας, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος προκατόγου καὶ ὅτι μόλις ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ ἐφημερίου τοῦ Οἰουδήποτε, ἔκοψε τὰ πόδια ἵστων ὦμο καὶ χωρὶς νὰ σταθῆ οὔτε λεπτὸ ἔφθασεν ἐπὶ τέλους πλησίον τοῦ καλλιτέρου φίλου του, τὸν ὅποιον οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ σκέπτεται, ἂν καὶ τὸσον καιρὸν εἶχον ποῦ δὲν ἔγραφεν ὁ ἕνας ἑστὸν ἄλλον.

—Ἄ! κατεργαράκο μου, πῶς ἐχάρηκα ποῦ σε εἶδα, ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος. Νὰ ἤξευρες τί φῶς ἔχυσες ἑστὴν ἐρημιᾷ μου! Μὰ ἤξερα ἐγὼ πῶς ὁ καλὸς Θεὸς δὲν θὰ μὲ ἄφινε χωρὶς ἀνταμοιβῆς. Ἐπὶ τέλους θὰ ξανασάνω κι' ἐγὼ λίγο! Κάθε μέρα θὰ ἔρρησαι νὰ τρώμε.

—Κάθε μέρα! Πῶς πέρνεις φωτιὰ ἀμέσως! . . . Τότε θὰ εἶμαι διαρκῶς εἰς κίνησιν.

—Ἐ, λοιπόν! Νὰ ῥχεσαι ὅταν θέλῃς ἀρκεῖ νὰ σε βλέπω. Ἐέρεις πῶς πάντα θὰ εἶσαι εὐπρόσδεκτος. Καὶ γὰρ νὰ κάνωμε ἀρχὴ σὲ κρατῶ ἀπόψε νὰ φάμε.

Εἶχαν περάσει ἕξ μῆνες ἀφ' ὅτου ἤρρησεν αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ὁ ἐφημέριος δὲν ἴμποροῦσε πλὴν νὰ κἀνῃ χωρὶς τὸ φίλο του, τὸν τὸσον εὐθυμον, τόσο χαριέντα, τόσο διασκεδαστικὸν με τὰς τὸσον ἐτύμους καὶ εὐφρεῖς ἀπαντήσεις του. Πρέπει δὲ νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν: Ὁ ἀββάς, ὁ ὅποιος ἐνοστιμιεῦτο πολὺ τῆ μαγειρικῆς τῆς Ροζαλίας, πολὺ ἐλαφρὰν ἄρρησιν ἀντέτασεν εἰς τὰς ὁλονὲν μᾶλλον ἐπιμόνους προσκλήσεις τοῦ φίλου του.

Διάβολε! Ἡ ζωὴ ποῦ περῆ ἕνας ἐφημέριος εἶνε πολὺ καλλιτέρα τῆς τοῦ ἀντεπισκόπου.

Καὶ οἱ δύο λοιπὸν ἐμείναν πολὺ εὐχαριστήμενοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, περισσότερον ὅμως κι' ἀπ' τοὺς δύο τὸ ποίμνιον τοῦ ἐφημερίου, τὸ ὅποιον χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς ἀλλαγῆς, ἤτις εἰσῆλθεν εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ καλοῦ ποιμένος του, ἐπερνοῦσε θαυμάσια με τὰς ἐλεημοσύνας του αἰ ὅποια ἦσαν τότε συγχρότεραι καὶ παχύτεραι, καὶ με τὴν ἐπιείκειαν τοῦ ὁμοίαν τῆς ὁποίας δὲν ἐνθυμοῦντο.

Ἐνα μόνον πρόσωπον δὲν εὐρίσκετο εἰς συμφωνίαν με ὅλους.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ὀνομάσωμεν τάχα; Βεβαίως ἐμνηστεύσατε ὅτι πρόκειται περὶ τῆς Ροζαλίας.

Ἐ, λοιπόν, ναί! Ἡ γραιὴ ὑπηρετρία ἐσκυθρῶπαξεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, βλέπουσα τὰς διαρκεῖς φαγοποτικὰς ἐφόδους τοῦ ἀββά Μπουαρώ. Δὲν ἐτόλμα μὲν ἀκόμη νὰ τὸν ὀνομάσῃ ὀριστικῶς παράσιτον, ἀλλ' ὀλίγον ἔλειπε ἀφοῦ ἤρρησε νὰ τὸ σκέπτεται.

Ἐσυλλογίσθη νὰ χαλάσῃ τὰ φαγητά, εἰς τὰ ὅποια ἐλάμβανε μέρος ὁ παρείσακτος αὐτὸς παπᾶς, ἀλατίζουσα ὑπερμέτρως τὴν ὀρνιθα ἢ τ σ ι κ ν ἰ ζ ο υ σ α τὰ φασόλια. Ἀλλὰ πάλιν ὁ πτωχὸς κύριός τις θὰ τὴν ἐπάθαινε πρῶτος καὶ τῆς ἐκόστιζε πολὺ νὰ τὸν ὄντ' ἢ νὰ δυσαρεστηθῆ ἕξ αἰτίας τῆς!

Καὶ δὲν ἦταν ἡ πρόσθετος αὐτῆ ἀγγορία ποῦ τὴν ἐξώρριζε. Ὅχι, βέβαια, ἡ Ροζαλία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσέξῃ εἰς τέτοια ἀσήμαντα, διότι τὸ νὰ πλύνῃ δύο πιάτα περισσότερον δὲν ἦταν πρᾶγμα ποῦ νὰ κοστίσῃ.

Ἡ φίλη μας εἶχεν ἓν ἐλάττωμα, ἃς εἴπωμεν τὴν λέξιν, ἓν ἀμάρτημα! Ναὶ ἓν ἀπ' τὰ κυριώτερα ἀμαρτήματα ἦταν ὑπερβολικὰ φιλάργυρος!

Φαντασθῆτε δὲ νὰ βλέπῃ τῆς σφραγισμένους μπουτίλλες ν' ἀδειάζουν ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, τὸ κρασί τῶν βαρελιῶν νὰ χύνεται! Ἄν νερό, τὰ φαγητά νὰ διαδέχωνται τὸ ἓν τὸ ἄλλο! Μπρρρρ! Αὐτὸ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζῃ!

Μία ἡμέρα, ὁ φαιδρὸς μας σύντροφος ἦλθε κατὰ τὸ σύνθημα κι' ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ πρεσβυτερίου. Ἡ Ροζαλία, ἠτις ἐφαντάσθη ὅτι ὁ ἀντεπισκόπος ἤρχετο πάλι με τὸ σκοπὸ νὰ τὸ σ τ ρ ὶ σ η, γὰρ πρῶτῃ φορᾷ ἴσως τοῦ ὠμίλησε με ὕφος εὐχαρι.

Ἄ! Θεέ μου! Ἡ Ροζαλία εὐχαρι!

Ἀλλὰ ναί, εἶνε ὅπως σὰς τὸ λέγω. Καὶ ἔξυρτε γιατί ἦταν εὐχαρις; Διότι ὁ κύριός τις δὲν ἦτο μέσα.

—Δὲν θὰ ῥθῆ νὰ προγευματίσῃ σήμερα, εἶπε με ἀστραπὴν χαρᾶς εἰς τὸ βλέμμα τῆς καὶ σκεπτομένη ὅτι ἀνέτρεπε τὰ σχέδια τοῦ ἀντεπισκόπου.

—Ἄ! Διάβολε, διάβολε, διάβολε! ἔκαμεν οὗτος, ὅστις τὸ ἐγνώριζε καλά. Καὶ εἶσθε μοναχῆ ἵς τὸ σπῆτι;

—Ναί, ναί, καὶ τὸ τζάκι εἶνε σβυστό, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ ἐλεήμων μαγειρίσσα.

—ὦ! δὲν εἶνε γι' αὐτὸ ποῦ σὰς ἐρωτῶ. . . . Καὶ ὑποκρύπτων ἓν μεϊδιάμα, τὸ ὅποιον μία τρελλὴ ἰδέα τοῦ ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη, ἐπανέλαβεν ὡσεὶ ὁμιλῶν καθ' ἑαυτὸν.

—Εἶνε κρῖμα! . . . Γιατὶ ἐρχόμην ἀκριβῶς γιὰ κείνο τὸ βαρελάκι ποῦ εἴχαμε μιλῆσαι χθὲς καὶ τὸ

ὅποιον θέλει νὰ πωλήσῃ. Τοῦ ἡῦρα ἕναν ἀγοραστή. Ἄχ! Κρῖμα! . . . Ἐπὶ τέλους ἐγὼ φεύγω. Θὰ τοῦ πῆτε ὅτι ἦλθα, αὐτὸ μονάχα, καὶ ὅτι πολὺ λυπήθηκα ποῦ δὲν τὸν ἡῦρα. . . Ἄ! Θεέ μου! Τὶ κρῖμα! Θὰ χάσωμε ἴσως τὸν ἀγοραστή. . . Ἐ, ἀντίο κυρὰ Ροζαλία.

Τὸ νὰ εἶνε κἀνείς φιλάργυρος δὲν θὰ πῆ πῶς δὲν ἀγαπᾷ καὶ τὸν αὐθέντη του. Ἡ Ροζαλία δὲν ἐπεθύμει νὰ γίνῃ αἰτία νὰ χαθῆ αὐτὴ ἡ ὥραία εὐκαιρία καὶ νὰ περιμένῃ τὸ βαρελάκι ἄλλον ἀγοραστή τις οἶδε ἕως τότε.

—Καὶ τί τὸν θέλετε; ἠρώτησε τὸν ἀντεπίσκοπον.

—Θεέ μου, τὸν ἤθελα ἀπλούστατα νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα δεῖγμα μέσα ἵς αὐτὴ τὴ μπουτιλίτσα νὰ τὸ πᾶω ἵς τὸν ἀγοραστή ὁ ὅποιος, με τὸ δίκιο του, δὲν θέλει ν' ἀγοράσῃ γουροῦνι ἵς τὸ σακκί.

—ὦ! ἂν εἶνε γι' αὐτὸ μονάχα, ἀπήντησεν ἡ ἀγαθὴ ὑπηρετρία, ἴμπορὸν νὰ σὰς πᾶω ἵς τὴν οἶναποθήκη καὶ παίρνετε τὸ δεῖγμα, ποῦ θέλετε.

—Πολὺ εὐχαριστῶς, ἂν αὐτὸ δὲν σὰς ἐνοχλῇ εἶπε με γλυκύτητα ὁ ἀββάς.

Καὶ ἀκολουθῶν τὴν Ροζαλίαν, ἡ ὁποία ἦναψεν ἕνα λυχνάρι, κατέβησαν εἰς τὸ ὑπόγειον.

—Ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ, ἡ Ροζαλία ἔθεσε τὸν λύχνον ἐπάνω εἰς ἕνα βαρέλι καὶ ἀποτεταμένη πρὸς τὸν ἀββᾶν:

—Ἀπὸ ποῦν θέλετε; ἠρώτησε.

—Ἀπ' αὐτό, εἶπεν ἐκεῖνος δεικνύων ἕνα βαρέλι. Δόστε μου ἕνα τρυπάνι νὰ τ' ἀνοίξω γιὰ νὰ δοκιμάσω.

Ἡ τρύπα ἔγεινε καὶ μία ταινία ἐρυθροῦ οἴνου ἀνεπήδησεν. Ὁ ἀββάς ἐγέμισεν ἕνα ποτήρι καὶ τὸ ἐκένωσεν ἀπνευστί. Ἐκτύπησε τὴν γλῶσσάν του εἰς τὸν οὐρανίσκον ὡς πεπειραμένος οἰνογνώστης καὶ με ὕφος περιφρονητικὸν εἶπε:

—Μπᾶ! Δὲν εἶνε ἀπὸ κείνο ποῦ ζητῶ. Βάλτε, σὰς παρακαλῶ, μιὰ στιγμὴ, κυρὰ Ροζαλία, τὸ δάκτυλό σας ἵς τὴν τρύπα ὅπως τὸ χῶ γῶ, γὰρ νὰ μὴ χυθῆ τὸ κρασί. Ἐγὼ θ' ἀνοίξω τοῦτο δῶ τὸ βαρέλι νὰ ἰδῶ ἂν εἶνε καλλιτέρο.

Ἡ Ροζαλία ἔκαμε ὅπως τῆς εἶπαν, ὁ ἀββάς ἔκαμε δευτέρα τρύπα, ἐγέμισε πάλι τὸ ποτήρι του, τὸ ξανάδεμασεν καὶ κινῶν τὸ κεφάλι εἰς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας, εἶπε:

—Ἄ! τοῦτο διαφέρει πολὺ μ' αὐτὸ τὸ κρασί θὰ κάμωμε θαύματα. Ἐμπρός, ἃς γεμίσω τὸ μπουκάλι.

Ἐσπευσε νὰ ζητήσῃ τὴν φιάλην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπίτηδες τοποθετήσῃ πλησίον τοῦ λύχνου, ὥθησε τοῦτον ἀδεξιῶς, ὁ λύχνος ἔπεσε καὶ τὸ ὑπόγειον ἐδυσθίσθη εἰς βαθύτατον σκότος.

—Ἄ! καλά, ἀνεφώνησε, τότε εἴμασθε περίφημα. Νὰ κυρὰ Ροζαλία, βάλτε μιὰ στιγμὴ τὸ χέρι ποῦ ἔχετε ἐλεύθερο ἵς τὴν δευτέρα τρύπα μήπως χυθῆ αὐτὸ τὸ θαυμάσιο νέκταρ, κι' ἐγὼ πᾶω ἀμέσως ἐπάνω νὰ βρῶ σπέρτα.

—Εὐχαριστῶς, εἶπεν ἡ Ροζαλία φοβισμένη, ἀλλὰ μὴν ἀργήσετε.

—Μὴ φοβεῖσθε, σὲ δύο λεπτὰ κατεβαίνω, εἶπεν

ὁ ἀββάς, ὅστις, βέβαιος ὅτι δὲν ἐφαίνετο μέσα εἰς τὸ σκότος, ἐμειδία εἰρωνικῶς.

Ἐλλεισε ἀπὸ πίσω του τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, ἔπειτα τὴν πόρτα τῆς σκάλας, ἐπῆρε τὸ καπέλο του, τὴν ὀμπρέλλα του καὶ ἔφυγε ψιθυρίζων.

—Αὐτὸ, κυρὰ μου, θὰ σὲ μάθῃ νὰ συμπεριφέρεσε ἄλλοτε καλλιτέρα πρὸς τοὺς φίλους τοῦ κυρίου σου.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐγύρισεν ὁ ἐφημέριος, διέτρεξε κατ' ἀρχὰς ὅλα τὰ δωμάτια χωρὶς νὰ θρῖσκη τὴν γηραιὴν ὑπηρετρίαν του. Κἀπως ἀνησυχήσας, ἠτοίμαζετο νὰ τὴν καλέσῃ, ὅταν ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει μίαν ὑποχθόνιον φωνήν, ἡ ὁποία ἐκραύγαζεν ἀσθενῶς:

—Βοήθεια! . . . Βοήθεια!

Διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπουθεν ἤρχετο ἡ φωνή, κατῆλθε πυρετωδῶς εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια ὅταν εἶδε τὴ γραιὴ Ροζαλία γονατισμένη ἑστὴν ἄμμο με τὰ χεῖρα ανοικτὰ καὶ τεντωμένα ἓν εἶδει σταυροῦ.

—Ἄχ! ἀφέντη, βάλτε γλήγορα τὸ δάκτυλό σας ἵς τῆς τρύπαις γιατί πᾶνε τὰ χεράκια μου. Ἄ! τὸν κατεργάρη! . . . Ἄ! μὴ τὰ πληρώσῃ. . .

—Πᾶει καλά, μὰ τί τρέχει, Ροζαλία;

Ἡ Ροζαλία διηγήθη τότε φουρισμένη τί συνέβη ὅσον δὲ περισσότερον ἐφουρκίζετο ἐκείνη, τὸσον περισσότερον ἐγέλα ὁ ἐφημέριος.

Ἐκτοτε ἐσυγχώρησε τὸν ἀββᾶν ὁ ὅποιος ἔγεινε φίλος τῆς. Ἄλλ' ὅταν ἔρχεται κόσμος φροντίζει πάντοτε νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ξένους τῆς.

—Πρὸ πάντων, σὰς παρακαλῶ, μὴ σὰς φύγῃ λέξις γι' αὐτὴ τὴν πονηριὰ τοῦ παπᾶ.

Δὲν ἤξεύρω ἂν ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ λέγει τὸ κρᾶτησαν μυστικῶς, ἀλλὰ ἐγὼ ἔμαθα τὴν ἱστορίαν καὶ . . . καὶ σὲς ἐπίσης.

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

⊕⊕⊕⊕⊕

ΠΙΣΤΕΥΩ Ξ ΕΝΑ ΘΕΟ

Πιστεύω 'σένα θεότρελλη κι' ὄχι τὴν καρδιά μου,
Πιστεύω 'σένα ἀλλόθρησκη κι' ὄχι τὴν παναγιά μου,
Πιστεύω εἰς ὅσα μούλεγες κ' εἰς ὅσα θὰ μοῦ πῆς,
Πιστεύω καὶ τ' ἀπίστευτα καὶ ὅσα θὰ φαντασθῆς.

Ἄπιστευτα σοῦ φαίνονται τὰ τόσα ποῦ πιστεύω
Κι' ὁ ἄμοιρος θρηνῶ
Κι' ἐν τούτοις πάντα 'σένανε, ἐσένανε λατρεύω,
'Ἐσένανε πονῶ.

Πιστεύω καὶ γιὰ μυριστὴ φορὰν ὁ δυστυχῆς
Πῶς θὰ ξαναγαπήσομε,
Πιστεύω πῶς ὁ Τάλας θὰ ζήσω εὐτυχῆς
Καὶ πῶς πάλι θ' ἀρχήσομε
Τὰ πρῶτα τὰ παλιὰ
Ν' ἀλλάζωμαι φιλιὰ
'Σ τὴν ἴδια τὴν φωλιὰ.

ΚΩΝΣΤ. ΔΟΥΝΙΑΣ

ΓΙΑ ΞΕΝΑ

Πέρου σάν τούτη τή στιγμή, σάν τούτη τήν ημέρα έξοῦσα ὅτον Παράδεισο, πετούσα ὅτον αἰθέρα!

Σάν σήμερα ἐπίστειπα πιστά πῶς μ' ἀγαποῦσες, πῶς ἤμουνα ὁ πόθος σου κι' ἀλήθεια μὲ πονοῦσες.

Κι' ἤμουν βασίλισσα τῆς γῆς κι' ἐλπίδα μειδιῶσα, χίλιες χαρὲς μοῦ ἔταζε μὲ τῆ γλυκεῖα τῆς γλώσσα!

Και τώρα; μαῦρο σύννεφο, ἐπῆρε τῆ χαρά μου κουρέλλασε τὸν ἔρωτα, τὰ τόσα ὄνειρά μου!

Κι' ἔχω τὸν πόνο γὰ τροφή. πνοή τὸν στεναγμό μου, τὸ δάκρυ γὰ στολίδι μου, τὸν θάνατο σκοπὸ μου.

Ἄλλὰ τοῦ κάκου τὸν καλῶ μὲ μάτια δακρυσιμένα, δὲν μὲ ποιεῖ, εἶναι κι' αὐτὸς ἄσπλαγνος σάν και σένα.

19 Σεπτεμβρίου 1903.

ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ

ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Χρόνε, νᾶμαι, σ' ἀνίκησα, προσκύνῃσέ με τώρα Τῆ δύναμί σου ἔρριξα σὲ μὰ και μόνον ὦρα Ὅσα και ἂν μοῦ ἔστειλες γὰ νὰ μὲ πολεμήσουν Χάμω στῆ γῆ ἔπέσανε γὰ νὰ μὲ προσκυνήσουν.

Χρόνε, πάρ' τὰ κομμάτια σου και κὰν' τὸ σάβανό σου Σ' ἐνίκησα, σὲ γέλασα, ἔπαιξα ὅτὸ θυμό σου, Στὰ τόσα σου κτυπήματα ζωντάνενα και πάλι Κι' ἀντριωμένοι σήκωνα ἐπάνω τὸ κεφάλι.

Χρόνε, ἤῤα ἀπάνεμο ἀπὸ τῆ καταγίδα Μιάς ὤμορφης τὸν ἔρωτα, τῆς Μούσης τὴν ἐλπίδα Σὲ ἔπαιξα, σὲ γέλασα και σὲ γελῶ ἀκόμα. Κομμάτι εἶμαι τ' οὐρανοῦ, δὲν εἶμαι ἀπὸ χῶμα.

Χρόνε, χίλια ἐρείπια σοῦ ἔρριξα τὸ θρόνο Σ' ἀνάγκασα νὰ μὴ τολμᾶς νὰ ἴλεις: Μὲ λένε [ΧΡΟΝΟ ΓΙΑΤ' ἡ σειρά μου ἔφτιασε νὰ πῶ: Ω ΧΡΟΝΕ [σιτάσου

Ὁλόρθο σ' ἐφοβήθηκα, γελῶ στὰ χρώματά σου. ΚΩΝΣΤ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ,"

Ὁ ἡμέτερος Διευθυντὴς θερμῶς εὐχαριστεῖ πάντας ὄσους τὸν συνεχάρησαν ἐπὶ τῆ ὀνομαστικῇ ἐροτῇ του, εἴτε δι' ἐπισκέψεως, εἴτε δι' ἐπιστολῶν, τηλεγραφημάτων, ἐπισκεπτηρίων, τοὺς: Ἐλεφάντινον Σταυρόν, Βράχον τῆς Φρεαττύος, κ. Γεώργιον Κ. Λ., Φιλόγελων Κόρην, Λάτριδα Ἑλληνικῆς Σημαίας, κ. Μάκην Κασσελίδην, Γαλαξίαν, Φθινοπωρινὴν Νυχτιά, Ἐλπιδοφόρον Ἀρσκαειάδα, Πρῶτον Πῦρ και Δίδακ Μαρικάν Καλούδη και Ἀθηναῖαν Μπαξεβανάκη διὰ τὰ ὠραῖά των Cartes-Postales και ἰδιαιτέρως τὸν Ἀρχάγγελον, Ἀπόδημον Πτηνόν, Ἀρχηγόν τῶν Δαιμόνων, Χιονισμένον Παρνασσόν και Ἐρημίτιδα διὰ τὰ ὠραῖά των δῶρα.

Σήμερον συνιστῶμεν εἰς τοὺς φίλους συνδρομητάς και συνδρομητρίας μας νέαν συνδρομητρίαν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀρχάγγελος. Ὡς βλέπετε, φίλτατε Ἀρχάγγελε, μετὰ χαρᾶς ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας τὸ τόσον ὠραῖόν. Αἱ ἄπειραι Π. Ἀσκήσεις σας ἐλήφθησαν Ἀγγελίαι δι' ὑποσχεθείσας ἐνεργείας σας σταλήσονται προσεχῶς. Διὰ τοὺς καλοὺς ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπέρου» λόγους σας εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὡς και δι' ὑποσχεθείσας ἐνεργείας.

Ἀντίτιμον 25 συνδρομητῶν διὰ τὸ π ρ ο σ ε γ ἔ ε ἔτος ἐλήφθη, φίλτατον Ἀλυτον Αἰνιγμα. Δὲν φαντάζεσαι πόσον ἐξεπλάγημεν ἀνγνωσάντες τὴν ἐπιστολήν σας καθόσον οὐδέποτε ἐπεριμένουμεν ἂ π ὁ τ ὠ ρ α συνδρομητὰς διὰ τὸ προσεχές ἔτος. Πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἀγάπην ἣν τρέφεις πρὸς τὸν «Ἐσπερον» και τοὺς ἀενάους κόπους οὓς καταβάλλεις ὑπὲρ αὐτοῦ. Εἶθε ὅλοι νὰ σὲ ἐμιμοῦντο.

Ἀγγελία μὲ 30 συνδρομητὰς ἐλήφθη, φίλτατον Ἀπόδημον Πτηνόν και σὲ εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα. Ἔργον σας εἰς τὸ προσεχές.

κ. Ι. Ν. Χατζόπουλον, Ἐ ν τ α ὕ θ α. Ποιήματάς σας καλὸν και δημοσιευθήσεται εἰς τὸ προσεχές.

Συνδρομὴ σας ὡς και ἀντίτιμον 15 Μ α ρ μ α ρ υ γ ὦ ν ἐλήφθησαν, Χάρις και σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἔργα σας εὐχαρίστως δεχόμεθα.

Π. Ἀσκήσεις και λύσεις ἐλήφθησαν, φίλτατε Βασιλεῦ τοῦ Ἀργους. Ἡ ἰδέα σας καλλίστη και θὰ τὴν πραγματοποιήσωμεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ β' ἔτους ὅποτε και πλείστας ἄλλας βελτιώσεις και καινοτομίας θὰ ἐπιφέρωμεν.

Ἔργον σας ἐλήφθη, φίλτατον Ζιζάνιον Πειραιῶς. Εἰς τὸν κ. Κ. διεθεθήσαμεν ὅ,τι μᾶς ἐγράφετε

Ἀπ' ἐναντίας, φίλτατῆ Ἐρημίτις, σεῖς πρέπει νὰ προσέχετε μὴ σᾶς ἐνοήσουν.

Ἀντίτιμον 15 Μ α ρ μ α ρ υ γ ὦ ν ἐλήφθη, φίλτατῆ Πάλλουσα Καρδία και σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Μουσικὰ τεμάχια θὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ τὸ προσεχές ἔτος.

Λύσεις ἐλήφθησαν, φίλτατε Ἐκδικητᾶ.

κ. Γ. Ἀπέργην, Ἐ ν τ α ὕ θ α. Ἀντίτιμον Μ α ρ μ α ρ υ γ ὦ ν ἐλήφθη και ἐστείλαμεν αὐτὰς εἰς νέαν σας διεύθυνσιν.

Λύσεις, φίλτατε Ἐνδοσε Θαλασσοπόρε, ἐλήφθησαν.

κ. Γ. Καραθανασόπουλον, Ἐ ν τ α ὕ θ α. Διήγημά σας ἐλήφθη. Μ α ρ μ α ρ υ γ α ἰ ἐστάλησαν.

Ἔργον σας, φίλτατον Φαῖβ-ο-κλεκ, ἐλήφθη.

Λύσεις, φίλτατε Κατακτητὰ Καρδίω, ἐλήφθησαν 300 ἀγγελίαι ἐστάλησαν δὲν ἔχομεν λόγους νὰ σᾶς ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὰς τόσας σου ἐνεργείας ἀντίτιμον 30 Μ α ρ μ α ρ υ γ ὦ ν ὡς και 30 φρ. χρ. ἐκ Κων)πόλεως ἐλήφθησαν, ἀποδείξεις ἐστάλησαν. Σὲ εὐχαριστοῦμεν διότι βλέπομεν ὅτι ἀπὸ τώρα ἤρχισας τὰς κατακτήσεις...συνδρομητῶν.

Ἀντίτιμον Μ α ρ μ α ρ υ γ ὦ ν ἐλήφθη, φίλτατε Τρελλὲ Ἔρωσ και σὲ εὐχαριστοῦμεν ἔτεσαι δύο ἐστάλησαν.

Ἐλλειποντα φύλλα, φίλτατῆ Μυροδόλος Πνοή, ἐστάλησαν.

Κατάλογος τῶν ὑπὸ σοῦ ἐγγραφέντων συνδρομητῶν, ὡς και Ὡ ρ α ἰ Ε ὕ θ υ μ ἰ α ς ἐλήφθησαν, φίλτατε Περιηγητὰ Ὁ ἐν Ἀρτῆ ὁμως κ Χ. Κ. ὁ ἐν ἐπλήρωσε τὴν συνδρομὴν του.

«Μεγάλως ἐλυπήθην, μᾶς γράφει ἡ Εὐχαρις Καρδία, διότι τόσον ἀργὰ ἔλαβον γνῶσιν τοῦ λαμπροῦ «Ἐσπέρου». Ὅθεν ἀνυπομονῶν νὰ ἐγγραφῶ συνδρομητῆς ἐγγράφομαι διὰ τὸ τρέγον τοῦτο ἔτος ἂν και εἶνε περὶ τὸ τέλος του.» Πολὺ σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπέρου» καλοὺς ὠμίον λόγους. Π. Ἀ σ κ ἦ σ ε ἰ ς ἐλήφθησαν ὡς και συνδρομῆ.

Εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, φίλτατον Συριανόν Ζιζάνιον και Ἴππὸτα τῆς Πούγκας.

Ἀντίτιμον Μ α ρ μ α ρ υ γ ὦ ν, φίλτατε Εὐελπίδα, ἐλήφθη φύλλα ἐστάλησαν. Διὰ τὰς ὑποσχεθείσας ἐνεργείας σας σᾶς εὐχαριστοῦμεν ὡς και διὰ τὰς εὐχάς. Ἀντίτιμον 7 Μ α ρ μ α ρ υ γ ὦ ν ἐλήφθη, φίλτατον Ἰαπωνικόν Χρυσάνθεμον ἄπεναντίας κί ἐπιστολὴ σας πολὺ μᾶς εὐχαριστοῦν ὡς τε...

κ. Βασ. Νεράντζην, Ἐ ν τ α ὕ θ α. Σᾶς ὑπερευχαριστοῦμεν διὰ τὰς τοσαύτας ἐνεργείας ἐπίσης και ὁ φίλος σας Κατακτητῆς Καρδίω σᾶς εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρως.

Εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὰ ψευδώνυμά σας, Δευκάνθεμον, Φύλαξ Ἀγγελε και Ροβεσπιέριος Καρδία.

Π. Ἀτκήσεις ἐλήφθησαν, φίλτατε Εὐρώτα.

Εὐχαρίστως δεχόμεθα ἔργα σας, Ἰω. Πελασγὲ και Φίλιππε Βάρδε.

Χαιρετισμοί, πληροφοροῖαι κλπ. Ἡ Καλύδη τῆς Ἐρημίτιδος ἀντασπάσεται τὴν Ἐρωτομανῆ, εὐχαριστεῖ τὴν Ἐστεμμένην Καλλονὴν, Κατακτητὴν Καρδίω και Μινιὸν διὰ τὰ συγχαρητήρια και πληροφοροῖ τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς ὅτι οὐδέποτε ἐχρημάτισε διδασκάλισσα και τὸ παρακαλεῖ νὰ στρέψῃ ἀλλαγῶν τὰ πειράγματά του ἄφινον αὐτὴν ἤσυρον. Ὁ Περιηγητῆς ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὸν Κατακτητὴν Καρδίω διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισίν του εἰς τὸ ὄρισθὲν μέρος, τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ συχνάζῃ εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος διότι ἐκεῖ μόνον ματαίως ἔμπορεῖ νὰ κατακτήσῃ και τέλος τὸν παρακαλεῖ νὰ προσφέρῃ και αὐτὸς τὴν συνδρομὴν του πρὸς κατακτήσιν τῆς Καρδίας ὑπὸ Πέτραν τὴν ὁποῖαν τὸρα ἀνεκάλυψε. Ἡ Ἐστεμμένη Καλλονὴ πληροφοροῖ πάντας ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον. Τὸ Ἄλυτον Αἰνιγμα εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως τὴν Μινιὸν διὰ τοὺς καλοὺς τῆς λόγους και πληροφοροῖ τὸν Εὐρώταν ὅτι τὸν δέχεται μετ' εὐχαριστήσεως εἰς τὸ βρασίλειόν του και τὸν παρακαλεῖ νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἄνθος τῆς ἀρεσκείας του. Ὁ Κόκκινος Νεκρὸς δηλοῖ εἰς τὸν Χιονισμένον Παρνασσόν ὅτι περιττὸν εἶναι ν' ἀνταλλάξουν Μ α ρ μ α ρ υ γ ἄ ε ἀφοῦ ἔμπορουν νὰ τὰ ποῦν καλλίτερα προσφορικῶς. Ἡ Ὀλιμιμένη Καρδία πληροφοροῖ τὸν Ὠκεάνειον Ἀφρὸν ὅτι ἔμαθε πῶς θὰ μεταβῆ εἰς Γερμανίαν και ἀπορεῖ πῶς ἀπέφασσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ὠραίαν θ ἄ λ α σ σ α ν τοῦ Πειραιῶς και συγγαίρει τὸν πρῶτον φίλον του διὰ τῆς τρομερῆς ψευτεῖας του. Τὸ Κύμα τοῦ Φαλήρου εὐχαριστεῖ τὴν Ἀχόρταγην Ἀγάπην διὰ τὴν ἐπίσκεψιν και τῆς ἀπαντᾶ ὅτι τὴν ἠνόησε. Τὸ πῶς θὰ τὸ μάθῃ δι' ἀνταλλαγῆς Μ α ρ μ α ρ υ γ ὦ ν, ἐὰν δέχεται. Ὁ Ζὸ-Ζὸ συμβουλεύει τὸν Ὠκεάνειον Ἀφρὸν ὅταν εἶναι ἄνεμος νὰ κρατῆ τὸ καπέλον του και τὸν πληροφοροῖ ὅτι κί πλατεῖαι εἶναι διὰ β ὄ λ τ ε ς και ὄχι τὰ πεζοδρομῖα. Τὸ Χρυσοῦν Ξίφος ἐπιθυ-

μεῖ νὰ γνωρισθῆ με τὸν Κόκκινον Νεκρὸν. Ὁ Κατακτητῆς Καρδίω ἐρωτᾶ τὸν Περιηγητὴν ποῦ περιηγεῖται τὸρα και πῶς πηγαίνουν αἱ περιηγήσεις του;—Τὸ Φαῖβ-ο-κλεκ πληροφοροῖ τὴν Χρυσυλλίδα ὅτι τὴν ἐμάντευσε ἀκούσας αὐτὴν εἰς τὴν Πλατεῖαν νὰ συνομιλῆ με τὴν Φιλόγελων Κόρην περὶ Μ α ρ μ α ρ υ γ ὦ ν.—Ἡ Πάλλουσα Καρδία συμβουλεύει τὴν Ἀγωνιώσαν Καρδίαν νὰ μὴν ἀγωνιᾷ. Ἡ Φθινοπωρινὴ Νυχτιά πληροφοροῖ τὸν Πεθαμμένον Ζωντανόν ὅτι δὲν ἔχει σχέσιν με τοὺς ἐν Αἰγίῳ Μ... τὸν εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἔχει νὰ τὴν γνωρίτῃ ὡς πρὸς δὲ τὸ ζήτημα τῆς Ἀλληλογραφίας ἄς προβῆ αὐτὸς πρῶτος εἰς τοῦτο. Ἡ ἰδία ἀνταποδίδει τὰς προσήσεις τῆς τῷ Περιηγητῆ. Ὁ Ὑψιπέτης δηλοῖ εἰς τὸν Ὑψιπέτην Ἀετόν ὅτι, ἐπειδὴ δυνατόν εἰς τὰ ὕψη νὰ συνητήθησαν, καλὸν θεωρεῖ ὅπως γνωρισθῶσι δι' ἀνταλλαγῆς Μ α ρ μ α ρ υ γ ὦ ν.—Ἡ Ἐρωτομανῆς πληροφοροῖ τὸν Ἀρχηγόν τῶν Δαιμόνων ὅτι μετ' ἐνθουσιασμοῦ δέχεται νὰ ταχθῆ εἰς τὸ τάγμα τοῦ Καρδιοκλέφτου Δαίμονος.—Ὁ κ. Μάκης Κασσελίδης πληροφοροῖ τὴν Δδα, ἧτις τὸ ἀπόγευμα τῆς 13ης Ὀκτωβρίου ε. ἔ. ἴστατο μετὰ τῆς φίλης τῆς εἰς τὸ παράθυρον, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γελᾶσθ καθ' ὃν χρόνον ἔδιδε τὴν ἐπιστολήν διότι τῷ ἐπρόσβην ὑπερβολικὴν ἀφίαν.—Ὁ Μαῦρος Δαίμων πληροφοροῖ πάντας και πάσας ὅτι θὰ κάμῃ ἕνα ταξιδεῖδά ὡς τὸ Δαφνί... πρὸς ἀνάρρωσιν.—Ὁ Μικρὸς Δαίμων εἰδοποιεῖ τὸν Ἀρχηγόν τῶν Ζιζανίων ὅτι θὰ φάῃ ξύλο ἀπὸ τὸν Καρδιοκλέφτην Δαίμονα ὅταν πεοσθῇ ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Δαιμόνων πληροφοροῖ τὸ Ἄλυτον Αἰνιγμα ὅτι ὄχι μόνον δὲν τὸν ἠνόησεν ἀλλ' οὔτε φαντάζεται ποῖος εἶναι, τὸν συμβουλεύει δὲ νὰ μὴ προτπαθῆ νὰ τὸν μάθῃ διότι θὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του ἀδίκως καθόσον, ὡς φαίνεται, ἐκλαμβάνει ὡς ἀρχηγόν τὸν καλλιτέγγνη των.—Ὁ κ. Γεώργιος Θωμαΐδης εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως ὄσους ἐκ τῶν κριτῶν τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ποιήματός του και συγγαίρει τὸ Ἄλυτον Αἰνιγμα διὰ τὴν νίκην του.—Ὁ Ἀμάραντος χαιρετᾶ τὸ Ἀγκάθι, Εὐαν, Ἀγναστον και Χρυσυλλίδα και πληροφοροῖ τὸ Ἄλυτον Αἰνιγμα ὅτι εὐχαρίστως τίθεται ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του ἐὰν τὸν μαντεύσῃ ποῖος εἶναι.—Ἡ Φθινοπωρινὴ Νυχτιά και ἡ Λύρα τοῦ Ὀρφῆως πληροφοροῦν ἅπαντας ὅτι ἤλλαξαν ψευδώνυμον.—Ἡ Χρυσὴ Καρδία χαιρετᾶ πάσας τὰς Καρδίας και Συριανὰς συνδρομητρίας και ἐρωτᾶ τὴν Ξενιτευμένην Κρήσσαν πότε σκοπεῖ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν φίλην πατρίδα τῆς και πληροφοροῖ τὸ Ἄλυτον Αἰνιγμα ὅτι σκοπεῖ νὰ τῷ ὑποβάλῃ εὐσεβάτως αἴτησιν ἵνα τὴν κατατάξῃ ὑπὸ τὴν σημαίαν του

Εἰς τὰς μετὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ληφθείας ἐπιστολάς θ' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξεδόθησαν

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

“ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ,”

Νέα σειρὰ πεζῶν ποιημάτων, μετ' εἰκότων.

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ ἐν Ἀθήναις βιβλιοπωλεῖα.

